

единъ такъвъ съюзъ, който изключва интереситѣ на „бѣлисаниитѣ и червисани съсѣдки“ да се намира въ постоянна заплаха отъ неудовлетворенитѣ амбиции, отъ накрѣненитѣ честолюбия? Недѣйте даже туря въ смѣтка заинтересоваността на по-голѣмитѣ държави, които и днесъ, когато пишемъ тие редове, казватъ, че по-скоро ще оставятъ „ябълката на раздора“ да прогни съвсѣмъ и, слѣдователно — да стане зяньзебилъ и онова, което би могло да влѣзе въ работа, отколкото да я харижатъ въ устата на „законитѣ и наслѣдници“. Очевидно, стѣснена въ рамкитѣ на Сърбия и България, „Дунавската конфедерация“ се задушава.

Но това не е още цѣлата бѣда.

Принципитѣ може да се разшири, ако това бжде наложено отъ историческитѣ условия.

Но на какви сили възлагаше Ботйовъ реализирането на „конфедерацията“?—На честнитѣ и на умнитѣ хора. Честни и умни хора не сж липсвали и никога нѣма да липсватъ въ Балканския п-въ. Но какво могатъ да направятъ тие „честни и умни“ хора безъ градивенъ материялъ, безъ срѣда, надъ която да отиде пропагандата на идеитѣ и която е способна да прояви извѣстна историческа инициатива?

Тукъ непълнотата е вопиюща, ала българскитѣ поети, който въ много отношения идеализираше българския животъ, ще замѣни тая непълнотъ съ сборището „народъ“ безъ „изядницитѣ и калимявкитѣ“, и ще тури конфедерацията подъ здравата „сигуранца“ на „братството и равенството“.

IV.

Рѣшението на проблемата за „конфедерацията“ бѣше въ тѣсна зависимостъ отъ социалното гледище на поета, но именно при това рѣшение избликнаха най-много болнитѣ мѣста въ неговия утопически социализмъ.